

Sygn. akt I C 638/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Halina Grzybowska

Protokolant Magdalena Tobiasz

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2014 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z p o w ó d z t w a J. C. (1)

p r z e c i w k o (...) SA w S.

o zapłatę 9 368,00 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA w S. na rzecz powoda J. C. (1) kwotę 9 368,00 zł (dziewięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt osiem złotych) z odsetkami ustawowymi liczonymi :

- od kwoty 5 .199,00 zł od dnia 28 maja 2011 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 4. 169 ,00 zł od dnia 06 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty ;

II. dalej idące powództwo co do odsetek oddala ;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 469,00 zł;

IV. nakazuje stronie pozwanej , aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Świdnicy kwotę 2.597,84 zł tytułem zwrotu części wydatków wyłożonych ze Skarbu Państwa na koszt opinii biegłego.

Sygn. akt I C 638/13

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 28 marca 2013 r. powód J. C. (1) domagał się zasądzenia do strony pozwanej (...) S.A. w S. kwoty 5 199 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 maja 2011 roku zł do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieni żądania podał, że 19 maja 2011 roku doszło do poważnego uszkodzenia samochodu powoda w wypadku komunikacyjnym . Sprawca wypadku będący pod wpływem alkoholu był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej . Strona pozwana przyjęła odpowiedzialność za szkodę. Ekspert pozwanego uznał, że naprawa samochodu powoda może być nieuzasadniona ekonomicznie,.

Pozwana przyznała i wypłaciła powodowi odszkodowanie w kwocie 5 089,53 zł, w tym 209.10 zł to koszty holowania samochodu ,a 4 880,53 zł odszkodowanie za szkodę powstałą w samochodzie. Rzecznawca pozwanego w dniu 14 czerwca 2011 roku sporządził kolejny protokół szkody. Warsztaty samochodowe odmówiły naprawy samochodu powoda za sumę odszkodowania ustalona przez pozwanego, wobec czego po raz kosztorysy pozwanego zostały zweryfikowane i pismem z dnia 30 czerwca 2011 roku powód zwrócił się do pozwanego o zapłatę kwoty 10 079

zł, pomniejszonej o wypłaconą kwotę 5 089 zł , lecz pozwana odmówiła zapłaty , argumentując odmowę brakiem dokumentów potwierdzających naprawę samochodu, pominęła całkowicie wymianę tylnej osi . Powód odwołał się od decyzji pozwanego zarzucając błędy w oszacowaniu szkody przy użyciu specjalistycznych programów.

Pozwana podtrzymała swoją wcześniejszą decyzję. Nie kwestionując prawa powoda do zastosowania przy naprawie samochodu części oryginalnych, zarzuciła, że przyjęcie w kosztorysie wartości części oryginalnych do naprawy nie przesądza ,że jest to równoznacznie z użyciem takich części do naprawy pojazdu.

Powód , któremu ze względu na ciężką chorobę samochód jest niezbędny, pozostawił rozbity samochód w warsztacie , kupując w rozliczeniu inny samochód.

W piśmie z dnia 06.11.2013 roku (k. 45) **powód rozszerzył żądanie pozwu** do kwoty 9 368 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi :

- od kwoty 5 199 zł od dnia 28 maja 2011 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 4 169 zł od dnia 07 listopada 2013 roku do dnia zapłaty.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu. Potwierdziła przyjęcie co do zasady swojej odpowiedzialności za sprawcę wypadku. Zarzuciła, że naprawa pojazdu powoda jest ekonomicznie nieuzasadniona, gdyż przewyższa wartość samochodu powoda przed szkodą. Na podstawie swojej wyceny stwierdziła całkowite uszkodzenie w pojeździe, przy przyjęciu, że wartość samochodu powoda przed szkodą wynosił 12 900 zł, a całkowity koszt naprawy wyniósłby 13 090 zł. Podniosła nadto, że w wycenie z dnia 27 maja 2011 roku wartość pojazdu powoda po szkodzie wynosiła 6 500 zł, a skoro stanowi realną wartość, to należało odliczyć tę kwotę od wartości rynkowej pojazdu z dnia szkody. W tej sytuacji wartość odszkodowania w niniejszej sprawie powinna wynieść 6 400 zł, co stanowi różnicę między wartością pojazdu powoda przed powstaniem szkody (12 900 zł) a wartością uszkodzonego pojazdu powoda (6 500 zł), a zatem po uwzględnieniu wypłaconej powodowi kwoty 4 880,53 zł, ewentualna dopłata na rzecz powoda powinna wynieść 1 519,47 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od 2011 roku powód J. C. (2) (lat 64) boryka się z postępującą chorobą nowotworową z mnogimi przerzutami do kości. **W dniu 19 maja 2011 roku od godziny 11.12. do 16.00 przebywał na Oddziale Onkologii Klinicznej Szpitala w Ś., gdzie był leczony chemioterapią, po wcześniejszym leczeniu teloradioterapią w marcu i kwietniu 2011 roku**

Dowód: karta informacyjna z z (...) Centrum (...) w W. z dnia 7.04.2011 roku w aktach szkodowych

karta informacyjna z 19 maja 2011 roku k. 158-159

karta inflacyjna z (...) Centrum (...) w W. z 26.02.2014 r. K. 157 .

19 maja 2011 roku w godzinach wieczornych doszło do wypadku drogowego , w wyniku którego samochód powoda J. C. (1) marki S. (...) z 2002 roku o nr rejestracyjnym (...) został najechany przez będącego pod wpływem alkoholu , jadącego z nadmierną prędkością P. G... **Sprawca wypadku P. G. jako posiadacz pojazdu był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej . Strona pozwana przyjęła odpowiedzialność za szkodę (NIESPORNE) .**

W dniu 26 maja 2011 roku powód zgłosił stronie pozwanej szkodę w samochodzie . W protokole szkody z dnia 26 maja 2011 roku przedstawiciel pozwanej zaznaczył, że naprawa samochodu może być ekonomicznie nieuzasadniona .

W wycenie z dnia 27 maja 2011 roku rzeczoznawca B. P. działający na zlecenie pozwanej wycenił wartość samochodu na ten dzień, przy założeniu okresu eksploatacji do dnia szkody na kwotę 12 900 zł brutto - w systemie (...)

Ekspert – na podstawie notowań wartości rynkowych z katalogu „Pojazdy samochodowe – Wartości Rynkowe V-2011 zaakceptowanych przez wykonawcę opinii i korekt mających wpływ na wartość pojazdu.

Natomiast w arkuszu ustalenia wartości pojazdu w stanie uszkodzonym z dnia 27 maja 2011 roku do w/w wyceny ten sam rzeczoznawca ustalił wycenę wartości głównych zespołów pojazdu na 12 268,00 zł, koszt naprawy samochodu na 15 065,42 zł

Natomiast wartość pojazdu w stanie uszkodzonym ustalił na 6 100 zł, a różnicę wartości przed i po szkodzie na kwotę 6 800 zł.

Pismem z dnia 27 maja 2011 roku strona pozwana poinformowała powoda o przyznaniu odszkodowania w kwocie 5 089,63 zł , w tym 4 880,53 zł na podstawie kosztorysu naprawy samochodu, a 209, 10 zł z tytułu zwrotu kosztów holowania i kwotę tę wypłaciła pozwanemu.

Przy piśmie z dnia 30 maja 2011 roku powód przesłał fakturę nr (...) na kwotę 209,10 zł - za holowanie, fakturę nr (...) ze stacji Obsługi Samochodów PW (...) z dnia 30 maja 2011 roku za sprawdzenie zbieżności oraz raport tej stacji odnośnie pomiaru geometrii samochodu, z którego wynikała m.in. konieczność wymiany tylnej osi , domagał się przesłania pieniędzy na wskazany rachunek bankowy. Pismem z dnia 03 czerwca 2011 roku strona pozwana poinformowała o dopłacie powodowi 40 zł za sprawdzenie zbieżności.

Kolejnym pismem z dnia 3 czerwca 2011 roku powód poinformował, że nie może się zgodzić na wyliczone odszkodowanie, albowiem w warsztacie wyliczono wstępnie koszt naprawy na 12 700 zł, zaś pismem z dnia 6 czerwca 2011 roku zwrócił się o ponowną analizę powstałej szkody. Następnie przy piśmie z dnia 09 czerwca 2011 roku przesłał 2 kosztorysy naprawy samochodu: 1. z warsztatu samochodowego, uwzględniające części nieoryginalne i 2. Kosztorys serwisowy , zaznaczając, że zlecił jego wykonanie po porozumieniu z przedstawicielami strony pozwanej.

W dniu 14 czerwca 2011 roku przedstawiciele pozwanej ponownie dokonali oględzin samochodu, potwierdzone fotografiami .

Pismem z dnia 30 czerwca 2011 roku powód zażądał dopłaty do kwoty 10 079 zł , zgodnie ze zweryfikowanym i zatwierdzonym kosztorysem za naprawę samochodu na kwotę 10 079 zł z dnia 17 czerwca 2011 roku dokonany przez rzeczoznawcę Biura (...) SA, wskazując, że właściciel warsztatu wyraził chęć przejęcia samochodu powoda i odkupienia , a powód z uwagi na poważny stan jego zdrowia i okoliczności wypadku , nie jest w stanie dalej zajmować się naprawą samochodu . Zazaczył, że oprócz wad i usterek stwierdzonych przez stronę pozwaną samochód ma także naruszona podłóżnicę. Na udokumentowanie stanu zdrowia załączył dokumentację medyczną potwierdzającą leczenie powoda z powodu choroby nowotworowej.

W dniu 18 lipca 2011 roku strona pozwana sporządziła kolejną kalkulację naprawy samochodu powoda w systemie A. , w której przyjmując stan ogólny samochodu powoda jako bardzo dobry wyliczyła koszt naprawy samochodu powoda na kwotę 5 850 zł .

Pismem z dnia 19 lipca 2011 roku strona pozwana poinformowała powoda o przyznaniu odszkodowania w wysokości 761,34 zł w oparciu o kosztorys naprawy wykonany w systemie (...) i zaznaczyła, że dopłata do kwoty 10 079,62 zł żądanej przez powoda możliwa jest po przedłożeniu faktury VAT potwierdzającej wykonanie naprawy pojazdu,.

Pismem z dnia 16 sierpnia 2011 roku poinformowała powoda, że po otrzymaniu jego odwołania i ponownej analizie, wobec braku faktur - nie kwestionuje prawa powoda do zastosowania przy naprawie samochodu części oryginalnych – jednak zarzuciła, że przyjęcie w kosztorysie wartości części oryginalnych do naprawy nie przesądza ,że jest to równoznacznie z użyciem takich części do naprawy pojazdu i w przypadku dokonania takiej naprawy i przedstawienia faktur jest gotowa ponownie rozpatrzyć roszczenie powoda. I stanowisko to wskazała jako ostateczne. Zarzuciła, że nie może zgodzić się z twierdzeniem powoda, że naprawa samochodu jest ekonomicznie nieuzasadniona, albowiem przeczy temu przedstawiony przez powoda kosztorys naprawy.

Pismem z dnia 15 marca 2012 roku powód zwrócił się o przyznanie mu dalszego odszkodowania w kwocie 5199 zł, powołując się na zastosowane w kosztorysie urealnienie na części zamienne S. w wysokości 50 %, co potwierdził rzeczoznawca (...), nie godził się na wyliczenie kosztu naprawy w systemie A.. Zaznaczył, że sprzedaż samochodu w warsztacie samochodowym i nabycie innego pojazdu była koniecznością z uwagi na stan zdrowia powoda .

W piśmie z dnia 26 kwietnia 2012 roku strona pozwana podtrzymała swoje poprzednie stanowisko

Dowód: kopie powołanych wyżej dokumenty w aktach szkodowych ,

oryginały pism powoda i pozwanej załączone do pozwu

w kopercie k. 5 ,

kosztorys z dnia 9.06.2011 roku – na kwotę 10 186,50 zł Zweryfikowany przez likwidatora szkód pozwanej , po uwzględnieniu elementów nieopisanych podczas oględzin pojazdu – do kwoty 7 515,74 (bez uwzględnienia naprawy uszkodzeń osi tylnej) przesłany faxem do powoda przez Biuro (...) szkód S. E. (...) - załączony do pozwu w kopercie k. 5 ,.

- kosztorys zweryfikowany w dniu 17 czerwca 2011 roku przez likwidatora szkód pozwanej W. D. , przesłany faxem do powoda przez Biuro (...) szkód S. E. (...) - załączony do pozwu- na kwotę 10 079,62 zł z zastosowanie urealnienia na części zamienne S. w wysokości 50 % - załączony do pozwu – w kopercie k. 5

W. procesu sąd zasięgnął opinii biegłych z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych : dr inż. M. Ł. i mgr inż. J. K..

Po analizie akt szkodowych, dokumentów w aktach sprawy i wszystkich kosztorysów **biegły M. Ł. ustalił**, że po przyjęciu zakwalifikowanych w protokole szkody w wyniku wypadku z dnia 19 maja 2011 roku do wymiany :

- tylnych lewych drzwi, nakładki tylnego zderzaka, listwy tylnej ozdobnej zderzaka, tylnego lewego błotnika, tylnej lewej lampy zespolonej, fartucha tylnego lewego, części bocznej wnęki lewej, nadkola tylnego lewego , nakładki – wykładziny lewej bagażnika, kołpaka tylnego lewego koła, wspornika osi tylnej, czopa osi tylnej, piasty tylnego lewego koła kpl. tarczy koła tylnego lewego oraz tylnej belki, nieuwzględnionej po pierwszych oględzinach,

- zakwalifikowaniu do naprawy przez warsztat : wnęki wewnętrznej koła tylnego lewego, pasa tylnego ze ściana wewnętrzną, wspornika tylnej lewej lampy, formowania tyły

- zakwalifikowaniu do lakierowania: przednich i tylnych lewych drzwi, tylnego lewego błotnik, pasa tylnego dolnego, zderzaka tylnego

Hipotetyczny uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda pozostający w związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 19 maja 2011 r. przy uwzględnieniu technologii naprawy i **z zastosowaniem tzw. zamienników , na co godził się powód mógł wynieść brutto 14 248,02 zł .**

Natomiast przy zastosowaniu oryginalnych części i stawek warsztatu, który miał pierwotnie naprawić samochód powoda wyniosłby brutto 16 569,85 zł.

Po analizie licznych ofert sprzedaży samochodów portalu (...) przytoczonych w opinii w zestawieniu z danymi technicznymi dot . samochodu powoda biegły ten ustalił, że hipotetyczna wartość samochodu powoda wg stanu przed wypadku z dnia 19 maja 2011 roku a cen obecnych mogła wynosić 18 700 zł

dowód: opinia biegłego M. Ł. k. 32-40 .

Opinia ta została zakwestionowana przez stronę pozwaną , albowiem jej zdaniem nie była zgodna z obowiązującą instrukcją Określenia wartości (...) nr (...) i sąd zasięgnął na wiosek pozwanej opinii innego biegłego.

Wyliczony natomiast przez biegłego J. K. na podstawie obliczeń przy zastosowaniu systemu (...) koszt naprawy samochodu powoda przy użyciu :

- oryginalnych części zamiennych wyniósłby **14 827,25 zł brutto**

- zamienników(nieoryginalnych) – **13 040,52 zł brutto.**

Hipotetyczna wartość samochodu powoda wyliczona na podstawie wartości bazowych pojazdu z systemu (...) na miesiąc maj 2011 roku wynosiła **13 500 zł brutto**

Dowód; opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej J. K. k. 119- 149 .

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dokumentów przedłożonych przez obie strony postępowania, których część w postaci kopii znajdowała się w aktach szkodowych a w postaci oryginałów została dołączona do pozwu oraz na podstawie opinii w/w biegłych sądowych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej. Sąd zauważa, że strona pozwana nie przedłożyła kompletnych akt szkodowych . Brak w nich przede wszystkim kosztorysów zweryfikowanych 2 –krotnie przez likwidatora strony pozwanej w czerwcu 2011 roku, które powód wymienił w pismach do strony pozwanej znajdujących się w aktach szkodowych , które zostały powodowi przesłane faxem i zostały załączone do pozwu . Ponadto jak słusznie zauważył biegły dr inż. M. Ł. zła była jakość kopii zdjęć w aktach szkodowych .

Sąd zważył:

Bezsporne w niniejszej sprawie były zarówno fakt wypadku z dnia 19 maja 2011 roku , do którego doszło z winy sprawcy kierującego pojazdem ubezpieczonym z tytułu OC u pozwanego oraz fakt odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w pojeździe powoda w związku z ruchem tegoż pojazdu. Sporny między stronami był natomiast koszt naprawy samochodu powoda, wartość samochodu powoda przed wypadkiem oraz opłacalność naprawy samochodu , a tym samym kwota należnego powodowi odszkodowania.

W ocenie Sądu nie ma znaczenia fakt czy powód dokonał naprawy samochodu i za jaką kwotę (vide uchwała Sądu Najwyższego z 15 listopada 2001 r., sygn. akt III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74), a zatem bezzasadne były żądania pozwanej o przedstawienie faktur potwierdzających fakt naprawy w sytuacji, gdy powód godził się wcześniej na użycie zamienników, a ostatecznie zawiadomił pozwaną o zbyciu pozostałości samochodu w rozliczeniu za inny samochód .

Podstawą prawną roszczenia powoda stanowi przepis art. 822 kc i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r, o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.), zgodnie z treścią którego z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodą, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialności ubezpieczeniowej każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy). Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 ust. 1).

Spór pomiędzy stronami koncentrował się na kwestii wysokości należnego powodowi odszkodowania. Zgodnie z treścią przepisu art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie

stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Ograniczenie sposobu naprawienia szkody wynika z przepisu szczególnego art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Zapłata odszkodowania jest substytutem przywrócenia do stanu poprzedniego, czyli takiego, jaki istniał przed szkodą. Skoro pojazd powoda przed szkodą był nieuszkodzony i w pełni sprawny, a jest ogólny stan został oceniony przez likwidatora pozwanej jako bardzo dobry likwidacja szkody spowodowanej wypadkiem powinna uwzględniać wszystkie koszty niezbędne do przywrócenia takiego właśnie stanu pojazdu, czyli koszty części zamiennych oraz robocizny, jak również należny od tychże towarów i usług podatek VAT.

Pozwana zajmowała w postępowaniu likwidacyjnym różne stanowisko; raz likwidator wskazał, że naprawa może okazać się nieuzasadniona ekonomicznie, wyceniając wartość samochodu powoda przed szkodą na 13 500 zł, a nadto, że koszt naprawy samochodu powinien uwzględniać tzw. zamienniki o 50 % tańsze od oryginalnych części, czego zresztą powód nie kwestionował, a następnie kwestionowała nieopłacalność naprawy samochodu powoda i w odpowiedzi na dalsze żądanie dopłaty odszkodowania żądała od powoda udokumentowania naprawy samochodu, mimo że powód we wcześniejszym pismach wskazywał, że z powodu stanu zdrowia nie może zajmować się dalej sprawą naprawy samochodu, który pozostawił w warsztacie w rozliczeniu za inny samochód. Podkreślić należy, że ubezpieczyciel ma obowiązek pokrycia wszelkich uzasadnionych kosztów jakie poszkodowany poniósł (lub poniósłby), żeby przywrócić pojazd do technicznej używalności porównywalnej do tej istniejącej przed wyrządzeniem szkody. Takie stanowisko jest zgodne ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, z którego wynika, iż świadczenie zobowiązanego polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaty kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia nie jest nieograniczone - nie powinno, bowiem, przekraczać kosztów niezbędnych, celowych, ekonomicznie uzasadnionych. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 29 lutego 2002r., V CKN 903/00 (OSNC 2003, nr 1, poz. 15) za „niezbędne” koszty naprawy należy uznać takie, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego, tj. technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody.

Faktem powszechnie znanym jest, że koszty naprawy pojazdu mogą się różnić w zależności od cen materiałów i części zamiennych oraz usług obowiązujących na rynku motoryzacyjnym. Na tym tle może dochodzić do optymalizacji kosztów naprawy ustalanych metodą kosztorysową, pod warunkiem jednak, że nie odbywa się to kosztem obniżenia jakości materiałów i części zamiennych, a ponadto nie prowadzi do obejścia procedur i technologii naprawy, które gwarantują przywrócenie stanu technicznego, estetyki, bezpieczeństwa i komfortu użytkowania pojazdu do stanu sprzed wypadku, co podkreślił biegły sądowy dr inż. M. Ł. w swojej opinii, który analizując zarówno koszt naprawy samochodu powoda wziął od uwagę właśnie lokalne warunki na rynku warsztatowym, (stawki w miejscowym warsztacie (...) wskazanym przez powoda, który pierwotnie oferował naprawę, jak również przy ustalaniu hipotetycznej wartości samochodu powoda przed szkodą bazował na licznych przywołanych w opinii lokalnych ofertach na miejscowym rynku motoryzacyjnym. Sąd podzielił przy tym pogląd wyrażony w opinii uzupełniającej biegłego M. Ł., że przywołana w opinii biegłego J. K. i przez stronę pozwaną instrukcja opracowana przez Stowarzyszenia (...) samochodowej i Ruchu Drogowego nr (...) czy program (...) są tylko wskazówkami metodologicznymi mającymi charakter pomocniczy umożliwiającymi wycenę wartości samochodu. Instrukcja ta opracowana w 2005 roku niewątpliwie może odbiega

od istniejących aktualnie uwarunkowań rynkowych z uwagi na to, że od 2005 roku, z uwagi na znaczny wpływ czasu rynek samochodów używanych uległ zmianie a instrukcja zdezaktualizowaniu, co biegły M. Ł. szczegółowo wykazał w opinii uzupełniającej przytaczając założenia do instrukcji 1/2005 bazującej na obserwacji rynku aut używanych z 2004 roku.

Jeśli zatem jak dalej biegły naprowadzał, nie można było szczegółowo ocenić stanu technicznego samochodu powoda na dzień opracowania opinii, wyłącznie wg wskazań cyt. wyżej instrukcji , bo tego samochodu już nie było , zaś przedłożone przez pozwaną w aktach szkodowych materiały okazały się niekompletne, zdjęcia mało czytelne, to siłą rzeczy wycena mogła być tylko hipotetyczna. Jeśli zatem stan ogólny samochodu powoda był bardzo dobry, przebieg samochodu poniżej normatywny , więc bezzasadnie strona pozwana zastosowała za ten przebieg korektę ujemną , ponadto samochód miał aktualne badania techniczne i także za aktualność badań strona pozwana przyjęła korektę ujemną, mimo także ogólnego bardzo dobrego stanu technicznego samochodu, ponadto nie zbadano stanu ogumienia , to w ocenie sądu oparcie hipotetycznej wyceny wartości samochodu powoda poprzez analizę konkretnych ofert podobnych pojazdów z tego okresu jest bardziej miarodajne niż wycena biegłego inż. K. , który nie uzasadnił np. z jakich przyczyn przyjął za strona pozwaną korektę ujemną za stan utrzymania i dbałość o pojazd, tj. sprzecznie z protokołem szkody, gdzie oceniono ten stan jako bardzo dobry .

Koszt naprawy samochodu powoda przy użyciu tzw. zamienników wg biegłego inż. J. K. wyniósłby 13 040,52 zł , a więc podobnie jak wg biegłego M. Ł. , który przyjął w opinii i tak niższe stawki roboczogodzin niż biegły J. K. bo przyjęte w warsztacie , który miał naprawiać samochód powoda , a zdaniem Sądu powód miał prawo wyboru warsztatu, w którym dokona naprawy swojego samochodu i skoro godził się na użycie zamienników , to biorąc powyższe okoliczności pod uwagę, w przedmiotowej sprawie , choć niewątpliwie także teoretyczne , to jednak bardziej miarodajne były argumenty podniesione w opinii biegłego M. Ł. i dlatego ustalenia tego biegłego zarówno co do wartości samochodu jak i kosztu naprawy przyjął jako miarodajne . Zauważyć należy że o wiele większe rozbieżności wystąpiły w kalkulacjach kosztów naprawy samochodu powoda dokonywanych kilkakrotnie przez różnych rzeczoznawców strony pozwanej .

Przepis art. 322 k.p.c. stanowi m.in., że jeśli w sprawie o naprawienie szkody ściśle udowodnienie wysokości żądania nie jest możliwe lub nader utrudnione, sąd może zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy .

Biorąc powyższe okoliczności pod rozwagę, Sąd przyjął więc, że koszt naprawy samochodu powoda kształtuje się na poziomie 14 248 zł .

W tej sytuacji należało przyjąć, że naprawa samochodu powoda przy użyciu zamienników mogła być ekonomicznie uzasadniona . Jeśli zatem pozwany – jak podał w odpowiedzi na pozew - wypłacił powodowi odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy samochodu w kwocie 4 880,53 zł, to rozszerzone żądanie pozwu w kwocie 9 368 zł stanowiącej różnicę między wartością samochodu przed szkodą i wypłaconym powodowi odszkodowaniem uwzględniono w całości. Zdaniem Sądu nie było żadnych przeszkód do ustalenia w terminie kosztów naprawy pojazdu w należytej wysokości, co uzasadniało przyjęcie stanu opóźnienia, za które powodowi należały się poza roszczeniem głównym odsetki w wysokości odsetek ustawowych (art.481 § 1 i 2 k.c.). i na podstawie cyt. wyżej przepisów orzeczono jak w pkt.I sentencji wyroku. Sąd oddalił częściowo żądanie odsetek od rozszerzonej pismem z dnia 6.11.2013 roku kwoty 4 169 zł , albowiem pismo powoda rozszerzające żądanie zostało doręczone pozwanej dopiero 05 grudnia (...) (k. 62) roku, to żądanie odsetek od tej kwoty za okres od 7.11.2013 do 05 grudnia 2013 roku było przedwczesne ..

O kosztach procesu , w pkt.III, na które składają się opłata sądowa od pozwu i jego rozszerzenia Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. ,

O części wydatków na koszt opinii biegłego wyłożonych tymczasowo ze Skarbu Państwa orzeczono na podstawie przepisu art. 83 ust.2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych .